

[Inger Stilling Pedersen]

Hvad med, at man kan indlægge et barn på en psykiatrisk afdeling? Hvis det var en voksen, så skulle der en hel masse ting til. Her kan man bare sige f.eks.: Nu skal du lære at elske din far, så indlægger vi dig altså et stykke tid, så du kan lære det. Barnet er jo prisgivet. Det er nogle af de ting, jeg gerne vil bore noget mere i. Hvordan sikrer man barnet imod al den vilkårlighed? Eller at det bare kan blive lægeundersøgt? Selvfølgelig – hvis barnet er dødsyndt og sådan noget, men fordi nogen mener, det nu er nødvendigt at se, om der er sket et eller andet? Den vilkårlighed synes jeg vi er nødt til at se på. Hvordan får vi det ind i lovgivningen, at vi ikke blot sikrer børnene mod misbrug, men også forældrene mod misbrug fra det offentlige system?

(Kort bemærkning).

Jytte Andersen (S):

Jeg synes, hr. Tom Behnkes udtalelser var et udtryk for en ualmindelig grov underkendelse af kommunalpolitikere og folk, der i øvrigt interesserer sig for børn og unge. Naturligvis er de ved deres fulde fem, når de træffer beslutninger i disse sager, og de lader sig såmænd ikke styre af, om en socialrådgiver mener det ene eller det andet. De træffer beslutningen efter nogle ganske gedigne og alvorlige overvejelser; derom er der ingen tvivl. Det nærer vi i hvert fald ikke tvivl om i Socialdemokratiet.

Så synes jeg, det er et lidt forfejlet billede at få fremmanet både fra Fremskridtspartiet og Kristeligt Folkeparti, når man ligesom lader det fremstå, at man bare kan fjerne børn så let som at knipse med fingrene. Hvad er det for nogle situationer, der skal til, for at man overhovedet overvejer at fjerne et barn uden samtykke? Det er, når det er på grund af utilstrækkelig omsorg, når der er tale om vold og andre alvorlige overgreb, når der er tale om misbrug, misbrugsproblemer, kriminel adfærd, eller når der er andre adfærds- og tilpasningsproblemer hos barnet og den unge, og når disse ting medfører en åbenbar risiko for, at barnets eller den unges sundhed og udvikling lider alvorlig skade.

Det er altså ikke ligegyldige argumenter, der ligger bag den mulighed for at anbringe et barn. Man hugger ikke nogen børn ud af vel fungerende familiers varme hjem osv. Det er, når det går helt galt. Og dér synes jeg forslaget

lægger op til en stor afbalancerethed i forhold til det folkelige element, de solide kommunalpolitikere, som vi ved arbejder dybt seriøst med det her, det retslige og en børnesagkyndighed, som nu kommer ind i beslutningsprocessen.

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Som jeg allerede har sagt, er det afgørende for Det Konservative Folkeparti at sikre mod overgreb både fra det sociale systems side og fra forældrenes side. Vi skal altså huske på, at det her ikke er en almindelig sag mellem voksne mennesker; der er tale om børn og ikke en sag, som skal afgøres ved en almindelig juridisk fight i en retssag. Jeg tror ikke rigtig, at hr. Tom Behnke og fru Bente Juncker har gjort sig klart, hvad det er for en type sager, vi har med at gøre her, hvis man i den grad kan argumentere for, at det i højere grad skal være en rets sagsafgørelse. Det er et helt andet system, der dér træder ind, og med nogle helt andre traditioner.

Her er tale om nogle meget ekstreme situationer, som ikke skal forveksles med den almindelige kernefamilieidyl. Det handler om børn, som ikke engang får den mad, de har brug for. Jeg kan mange historier, hvis tiden tillod det, men det skal jeg så vente med til senere, hvis man stadig væk ikke er overbevist om, at lovforslaget først og fremmest sigter mod at hjælpe den svage part, barnet og den unge, der er udsat for voldsomme overgreb og misrøgt i familien. Og det findes altså. Selv om vi ikke bryder os om det, så findes det i Danmark – ikke i særlig mange tilfælde, heldigvis da. Men dér må vi altså stille krav til lovgivningen om at gå ind og sikre barnets tarv.

Med hensyn til spørgsmålet om telefonaflytning ved fru Bente Juncker formentlig, at der kan være tale om, at man skal handle hurtigt og her og nu. Når vi først har at gøre med børn, der er tvangsfjernet, som er placeret på en institution væk fra forældrene, så er der altså en overordentlig god grund til det. Og dér er det, vi vil sikre, at børnene ikke bl.a. af følelsesmæssige grunde eller lignende bliver misbrugt af f.eks. forældrekredsen udenfor. Det er jo meget ofte f.eks. kriminelle miljøer, det her handler om. Det er i utroligt ekstreme og få tilfælde, det her overhovedet vil komme til an-